

РЕШЕНИЕ

№ 4521

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА**

при участието на секретаря **МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА**
като разгледа докладваното от **ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА** Гражданско дело № 20231110107587 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК, вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД против П. М. Б., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: апартамент № 29, находящ се в гр. София, ж. к. „Младост 2“, бл. 209А, вх. Б, с абонатен № 123652, като ответникът има качеството на битов клиент на ТЕ въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, за имота е извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия, като купувачът не е престирали насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като ответникът му дължи следните суми: 193,91 лв. – главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г. (съгласно молба – уточнение от 04.08.2023 г.), ведно със законната лихва от 26.08.2022 г. до окончателното плащане; 35 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 03.08.2022 г. върху главницата за топлинна енергия; 12,70 лв. - мораторна лихва върху цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия (в размер на 61,50 лв.) за периода 31.07.2019 г. – 03.08.2022 г. Твърди, че в негова полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.09.2022 г. по ч. гр. д. № 46193/2022 г.

по описа на СРС, 48 състав. Претендира установяване на вземанията си по исков ред. Претендира разноски.

Ответникът с отговор по реда на чл. 131 ГПК оспорва исковете по основание. Твърди, че производството е недопустимо в частта, с която се претендира главница за топлинна енергия в размер на 193,91 лв. поради наличие на предходно образувано между страните гр. д. № 41932/2022 г. по описа на СРС, 49 състав за установяване на недължимост на посочената сума, поради което настоящото производство следва да бъде прекратено в тази част на основание чл. 126 ГПК. По същество оспорва исковете с доводи, че не е собственик или вещен ползвател на процесния топлоснабден имот, съответно страна по облигационното правоотношение с ищеца и няма качеството на „битов клиент“. Оспорва дължимостта на мораторна лихва с твърдения, че по делото липсва отправена до ответника покана по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД за заплащане на главниците за топлинна енергия и услуга дялово разпределение, поради което не е изпаднал в забава. Релевира възражение за погасяване на вземанията по давност. Моли за прекратяване на производството в частта за сумата от 193,91 лв. като недопустимо и за отхвърляне на останалите претенции. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В предмета на делото са включени установителни искове, предявени в срока по чл. 415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, срещу която е подадено възражение от длъжника по чл. 414 ГПК. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

С оглед становището на ответника и задължението на съда служебно да следи за допустимостта на производството, е изискана справка от СРС, 49 състав, като е извършена и служебно такава, относно страни, предмет, дата на образуване на гр. д. № 41932/2022 г., на какъв етап е делото и има ли постановен влязъл в сила съдебен акт.

Предвид постъпилата справка с протоколно определение от 22.11.2023 г. настоящото производство е прекратено в частта по предявения от „Т.С.“ ЕАД срещу П. М. Б. иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за сумата от 193,91 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г. и законната лихва върху нея от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното плащане, като е прието, че в тази част производството е недопустимо. Изложени са съображения, че за сумата от 193,91 лв. - главница за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г. между същите страни за същата сума и за същия период е предявен по – рано (преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 46193/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, във връзка с която е образувано настоящото производство) отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за

признаване недължимост на тази сума и за посочения период, във връзка с което е образувано гр. д. № 41932/2022 г. по описа на СРС, 49 състав. Същото дело е приключило с постановяване на решение № 10736/21.06.2023 г., с което съдът е признал за установено по предявения от П. М. Б. срещу „Т.С.“ ЕАД иск, че П. М. Б. не дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата от 193,91 лв., представляваща главница за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г. Това решение не е обжалвано и съобразно разпоредбата на чл. 298 ГПК, влязлото в сила решение на Софийски районен съд, 49 състав обуславя извод за наличие на абсолютна отрицателна предпоставка за допустимост на настоящото производство за сумата от 193,91 лв. - главница за топлинна енергия, поради субективен и обективен идентитет, на основание чл. 298 ГПК.

Във връзка с частичното прекратяване на производството по чл. 422 ГПК съдът дължи произнасяне и по обезсилване на заповедта за изпълнение в тази част.

Заповедният съд е издал заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.09.2022 г. по ч. гр. д. № 46193/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, в полза на „Т.С.“ ЕАД срещу П. М. Б..

В срока по чл. 414 ГПК е подадено възражение от длъжника, с което са оспорени част от посочените в заповедта за изпълнение суми, включително сумата от 193,91 лв. – главница за топлинна енергия, претендирана за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., поради което съдът е дал указания по чл. 415, т. 1 ГПК с разпореждане от 10.01.2023 г. В срока за изпълнение на указанията е подадена искова молба вх. № 38436/13.02.2023 г., по която е образувано гр. д. № 7587/2023 г. по описа на СРС, 48 състав.

С оглед обстоятелството, че посоченото определение от 22.11.2023 г. е влязло в сила, издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.09.2022 г. следва да се обезсили за сумата от 193,91 лв. и за съответна част от присъдените с нея разноски – така т. 13 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

Предмет на произнасяне след постановяване на прекратителното определение е само дължимостта на сумата от 35 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 03.08.2022 г. върху сумата от 193,91 лв. – главница за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г.; и на сумата от 12,70 лв. - мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия (в размер на 61,50 лв. за периода 01.07.2019 г. – 30.04.2021 г.) за периода 31.07.2019 г. – 03.08.2022 г., за които суми е издадена заповедта за изпълнение от 09.09.2022 г. по ч. гр. д. № 46193/2022 г. по описа на СРС, 48 състав.

В случая, с решение № 10736/21.06.2023 г. по гр. д. № 41932/2022 г. по описа на СРС, 49 състав е установено несъществуване на вземането на „Т.С.“ ЕАД за сумата от 193,91 лв. – главница, представляваща стойност на топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г., до процесния имот, срещу П. М. Б., като дължимостта на тази сума е отречена поради погасяване на вземането по давност. Предвид изложеното, съдът намира, че спорът относно дължимостта на сумата от 193,91 лв. е разрешен с влязло в сила съдебно решение и не подлежи на пререшаване. Доколкото дължимостта на главницата за топлинна енергия е отречена с влязло в сила съдебно решение, то съдът приема, че е недължима и мораторна лихва в размер на 35 лв. за периода 15.09.2019 г. – 03.08.2022 г., тъй като уважаването на

иска за лихва предполага наличието на главен дълг (който в случая е отречен) и изпадането на длъжника в забава (така и чл. 119 ЗЗД). Следва да се посочи, че претенцията за главница е отречена като изначално неоснователна, а не поради плащане, в който случай съдът би изследвал въпроса за изпадане на потребителя в забава. Ето защо искът за сумата от 35 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Относно сумата от 12,70 лв. - мораторна лихва върху цената на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия (която не е оспорена с възражението по чл. 414 ГПК) за периода 31.07.2019 г. – 03.08.2022 г. съдът приема, че по отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което претенцията за лихва от 12,70 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат единствено на ответника.

Претендират се разноски за заповедното производство и за исковото производство за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ответника. С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Посочено е още, че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на посочената разпоредба от ДФЕС. При наличие на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди да са преследвани от посочената национална правна уредба.

С оглед даденото разрешение по преюдициалното запитване (задължително за съдилищата - чл. 633 ГПК), при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАдв., съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимални размери. Възнаграждението следва да бъде определено при съобразяване на фактическата и правната сложност на делото, и действително извършената работа (така и определение № 1016/06.03.2024 г. по ч. гр. д. № 4123/2023 г. по описа на ВКС, IV г. о.).

Предвид частичното обезсилване на издадената заповед за изпълнение и направеното от процесуалния представител на длъжника искане, включително с молба от 12.12.2023 г. (която по същество не е такава по чл. 248 ГПК, тъй като към момента да подаването ѝ съдът не се е произнесъл с нарочно определение за обезсилване частично на заповедта за изпълнение), в полза на адвокат М.Л. следва да се присъдят разноски за безплатна правна помощ в размер на общо 100 лв. в хода на заповедното производство (50 лв. - за защита по претенцията за главница, за която е обезсилена заповедта за изпълнение и 50 лв. - за защита по претенциите за лихви, които са отхвърлени в настоящото производство), при съобразяване на Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22, както и че в случая се касае за подадено възражение по чл. 414 ГПК, което е по образец, без да е необходимо отделно обосноваване на възражението, а освен това длъжникът е можел още с възражението да наведе доводи за недопустимост на иска по чл. 422 ГПК за посочената главница.

Съобразявайки посочената по-горе практика, за защита в исковото производство в допустимата негова част (по претенциите за лихви) на процесуалния представител на ответника – адв. В.С.в следва да се присъди възнаграждение за безплатна правна помощ в размер от 100 лв. Настоящият съдебен състав приема, че цената на исковете, извършените в хода на делото процесуални действия, липсата на фактическа и правна сложност на делото не обосновават присъждане на възнаграждение в по-голям размер. Следва да се посочи, че във връзка с прекратителното определение по иска за главница е подадена отделна молба по чл. 248 ГПК, която е в процес на администриране и по която съдът ще се произнесе с отделно определение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., срещу П. М. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., ап. 29 искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът П. М. Б. дължи на ищеца „Т.С.“ ЕАД сумата от 35 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 03.08.2022 г. върху главница за топлинна енергия в размер на 193,91 лв., начислена за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., както и сумата от 12,70 лв. – мораторна лихва за периода 31.07.2019 г. – 03.08.2022 г. върху главница за цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия в размер на 61,50 лв., начислена за периода 01.07.2019 г. – 30.04.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.09.2022 г. по ч. гр. д. № 46193/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, като неоснователни.

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение от 09.09.2022 г. по ч. гр. д. № 46193/2022 г., издадена в полза на „Т.С.“ ЕАД срещу П. М. Б. в частта за сумата от 193,91 лв. – главница за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., ведно със законната лихва от 26.08.2022 г. до изплащане на вземането, както и в частта за разноски за

държавна такса над 17,86 лв. до присъдените 25 лв. и юрисконсултско възнаграждение над 35,73 лв. до присъдените 50 лв.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., да заплати на адвокат М.Л. Л. от САК, ЕГН *****, с адрес: гр. С..... (партер) на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. сумата от общо 100 лв. - разноски за ч. гр. д. № 46193/2022 г. по описа на СРС, 48 състав.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., да заплати на адвокат В.Ф.С. от САК, ЕГН *****, с адрес: гр. С..... (партер) на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. сумата от 100 лв. - разноски за исковото производство в допустимата част.

Решението е постановено при участието на „Т.С.“ ЕООД като трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението в частта, с която е обезсилена заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК има характер на определение и подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис на страните, а в останалата част - в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____